

Uhw hue huhua ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha hahw

Roy Slaterus

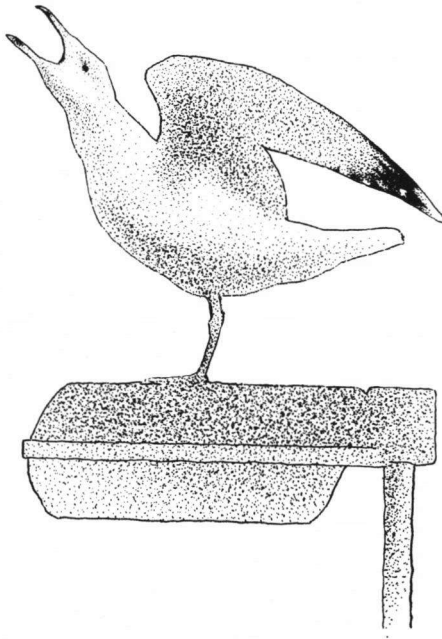
Op een lantaarnpaal staat een meeuw. Een alleedaags straatbeeld in Nederland. Zoals zo vaak, wanneer ik in stedelijk gebied naar vogels kijk, voel ik me niet helemaal op m'n gemak. Bijna altijd zijn er nieuwsgierige mensen, die zich afvragen wat je aan het doen bent. Niet altijd is dat vervelend. Soms ontmoet je vriendelijke mensen. Zo iemand die zegt: "U kunt wel even binnen komen. U staat daar maar in de kou te wachten." Dan leg je uit dat je niet aan het wachten bent, maar naar een meeuw aan het luisteren. "Tja, dan weet ik het ook niet meer!" Eerlijk gezegd bekruipt datzelfde gevoel mij ook een beetje. De meeuw is namelijk erg zwijzaam.

Vogels kijken als hobby is aan veranderingen onderhevig. Ik vind het fascinerend om ontwikkelingen binnen deze hobby bewust mee te maken. Zo vind ik het buitengewoon interessant om te zien hoe vogelaars reageren op veranderingen in taxonomie. Doorgaans worden veranderingen ingezet door een betrekkelijk kleine groep mensen. De grote massa volgt dikwijls pas na enige aarzeling. Het lijkt wel alsof veranderingen in taxonomie gevoeliger liggen, dan de meeste andere veranderingen. Bij veel vogelaars proef ik de nodige weerstand dergelijke veranderingen serieus te nemen. Wellicht heeft dit te maken met het feit dat de laatste jaren vrij veel soorten gesplitst zijn na een periode van betrekkelijke kalmte. Recentelijk hebben onder andere Taigarietgans *Anser fabalis*, Zwarte Rotgans *Branta nigricans*, Witbuikrotgans *B. hrota*, Amerikaanse Wintertaling *Anas carolinensis*, Baltische Meeuw *Larus fuscus*, Geelpootmeeuw *L. michahellis*, Rouwkwikstaart *Motacilla yarrellii*, Engelse Gele Kwikstaart *M. flavissima*, Noordse Gele Kwikstaart *M. thunbergi*, Aziatische Roodborsttapuit *Saxicola maura*, Iberische Tjiftjaf *Phylloscopus brehmii*, Bonte Kraai *Corvus cornix* en Kleine Barmsijs *Carduelis cabaret* soortstatus verdiend, althans volgens sommigen.

Los van taxonomie staat de herkenning. Een langsvliegende Bonte Kraai is immers al jarenlang gemakkelijker te herkennen dan een langsvliegende Fitis. Dit brengt ons terug bij de meeuw op de lantaarnpaal. Wanneer u de titel van dit schrijven hardop voorleest, weet u hoe de longcall van een Pontische Meeuw *L. cachinnans* klinkt. Het lijkt wel alsof de vogel ons uitlacht. Mocht u nog niet overtuigd zijn van de juist-

heid van enkele taxonomische beslissingen, het bestuderen van de vogels in kwestie is zeker de moeite waard. Het beeld van een roepende Pontische Meeuw, met zijn gespreide vleugels en zijn felle beweging met zijn gestrekte nek, verschilt wezenlijk van dat van een roepende West-Europese Zilvermeeuw *L. argentatus*. "Die klinken ook heel anders. Veel minder lacherig", zei m'n buurvrouw. Het is een kwestie van nauwkeurig waarnemen. Dat is, naar mijn mening, het nastreven waard. Als quizmaster van de beginnerscursus zal ik de deelnemers voorlopig de longcall van de Pontische Meeuw niet voorleggen. Wie weet over twintig jaar!

In Zuid-Kennemerland behoort de Pontische Meeuw overigens (nog) niet tot het alledaagse straatbeeld. Vanaf Flevoland oostwaarts daarentegen is de Pontische Meeuw in het winterhalfjaar geen ongewone verschijning.

"Longcallende" Pontische Meeuw op lantaarnpaal. Roy Slaterus.

Hij kon zijn ogen niet geloven: Op een gemillimeterd weiland zat fier in haar eentje een Slobeend te broeden. Hoe was dat nou mogelijk? Eerst waren ze met een lang touw over het hoge gras gegaan op zoek naar nesten. Dit nest hadden ze niet ontdekt. Vervolgens had de boer gemaaid, het gras omgegooid en daarna het hooi binnengehaald. Al die keren waren grote machines over het nest van de eend gedenderd. En het wonder geschiedde. Het nest lag in een kuiltje, moeder Slobeend ging telkens op tijd op de vleugels en 13 mooie eieren haalden ongeschonden het eind van dit avontuur. Met als laatste beeld de opvallende broedende Slobeend op een kaal weiland. Tom van den Boomen zal het nooit vergeten.